

Je konec září, město je smutné a uplakané, koukám z okna a vzpomínám na jeden svůj letní sen...

To byla noc z prvního na druhého srpna, měli jsme s Kuřetem za sebou žhavý, rozpálený den naplněný couráním podle Berounky mezi Zbečnem a Křivoklátem. Rozbalili jsme usky v lese nad Višňovou, pod námi líně plynula poloprázdná řeka, z dálky zněla kytara, nad hlavou zářily milióny světýlek. Zvedl se teplý vítr, stromy šuměly a praskaly, bylo takové teplo, že jsme ani nezalezli do spacáků. A v téhle čarovné noci mě navštívil tento sen:

Jsmo na táboře, jenže ten tábor vypadá trochu jinak než naše Krávozna. Je postavený u řeky a hned kousek od něj je jez, asi jako bychom tábořili někde u Vajncetlu. Z ničeho nic se mezi námi objevil dávný kamarád Bobr, jistě ho někteří z vás znají. Pár dní pobyl a pak že prý pojede domů. Jenže nešel na autobus či vlak, ale k řece. Nad šlajsnou měl totiž zaparkovanou loď, co loď, to byl přímo koráb. Nafukovací aby bylo jasno. Byla to matylda asi deset metrů dlouhá. „To je loď pro jednoho“, pravil Bobr hrdě a vlezl do ní. Jeden z kluků – nikomu známému se nepodobal, ale v tom snu jsme ho všichni znali a věděli, že je to děsnej trouba a popleta – chtěl v přemíře snahy přistrčit loď i s Bobrem do šlajсны. Loď se ale nějak záhadně ohnula a nafukovací válce praskly. Bobrovi bylo jasné, že už domů nedojede, zatvářil se děsně srandovně zoufale, ukázal prstem na dotyčného zoufalce a plačtivým hlasem žaloval: „To byl von!“ Jak to bylo dál nevím, protože jsem se probudil a děsně se řehtal. Smích mě ale přešel, protože jsem byl děsně rozlámanej od kořenů, poštipanej od mravenců a navíc jsem sjel ze svahu o pořádněj kus níž, jenže to už zase nebyl sen, ale pravda pravdoucí.

Wimpy, 28.9.1994